Ч. 154. Середа 11 (24) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Сензацийна вість. — Положенє на Креті. — Турки против Европейців. — З Бельґії).

Мадярска часопись Magyar Orszag приносить неймовірну поголоску; іменно оповідає она, що в часі недавного побуту шефа австро-угорского головного штабу ґен. Бека в гостині у румуньского короля в Сіная, заключено між Австро-Угорщиною а Румунією военну конвенцию, в силу котрої на случай війни Румунія буде обовязана виставити армію з 8 корпусів в числі 250.000 людий. Як лиш Росія розпічне мобілізацию, Румунія буде обовязана половиною армії обставити лінію Ґалац-Ясси, щоби держати в нерішимости войска одеского і симферопольского военного округа і не допустити до їх сполученя з київским корпусом, призначеним до походу на Австрию. Друга половина румуньскої армії має станути над Дунаєм против Болгарії, між тим як Сербію будуть держати войска австрийскі. Ґазета заявляє, що її донесеня цілком вірні і що конвенция буде навіть публично оповіщена, скоро лиш король Александер і князї Фердинанд і Николай віїдуть до Петербурга, що рівналось би потверджению славяньского союза на Балкані.

На Креті ухвалили сими днями тамошні народні збори одноголосно дуже важну постанову. Постанова містить ся в тім, що збори просять королевича Юрия назначувати на висші державні становища особи, котрі брали участь в борбах за независимість Крети. Просьбу підперли збори тим, що остров Крета переживає тепер переходну добу, бо народні змаганя більшости населения ще не здійснені. Під тими змаганями треба розуміти прилучене острова до Греції. Дальше в постанові каже ся, що Крету дожидає для здійсненя її патріотичної цїли поважна борба, а для такої борби треба не учених, але людий, котрі вже виявили свою хоробрість і проливали кров за вітчину.

В послїднім часї видав султан важне розпорядженє. Іменно заборонив Туркам уживати християньскої служби. В наслїдок того полїция взиває кождого Турка з окрема і той мусить на полїциї підписати акт, котрим зобовязує ся нїколи не держати християньскої служби. Турецка праса витає з вдоволенєм то розпорядженє, закидаючи при тїй нагодї християньским женщинам неморальність. Она взиває турецке населенє до задержаня на будуще в чистоті турецкого гарему. Турки повинні бути виховувані на основах магомеданьских, а не належить допускати, аби християньскі женщини вщіпляли в турецкі дїти фальшиві погляди. Розпорядженє султана і голоси турецкої праси викликали у европейского населеня в Константинополи дуже прикре враженє.

В Бельґії, як доносять ґазети, заявили социялісти правительству отверто, що задумують викликати ворохобню, котру они систематично підготовляють. Сими днями головна рада робітничої партиї скликала всіх провідників социялістів на надзвичайні збори, котрі оповістили таку ухвалу: Социялісти жадають від правительства, аби оно до падолиста, т. є. з початку зимової парляментарної сесиї, предложило палаті послів проєкт закона о заведеню загального і рівного для всїх права голосованя; коли то жадане буде виповнене, то социялісти займуть вижидаюче становище; в противнім случаю они виступлять з парляменту і ставувши на чолї народу, розпічнуть правильну борбу з правительством і рушать на королївску палату. Правительство не звертає уваги на погрози социялістів, бо пересьвідчене, що задуманий социялістами рух не удасть ся. Мимо того між робітниками слїдне заворушенє.

Шкільні справи в буковиньскім соймі.

На внесенє послів др. Стоцкого і Ончуля (Румуна) буковиньский краєвий видїл внїс, аби сойм ухвалив: 1) Поручає ся ц. к. правительству перевести доповненє жіночої учительскої семинариї в Чернівцях в той спосіб, щоби кождого року додавано один рік до попереднього. — 2) Поручає ся ц. к. правительству, аби в цїли образованя студентів і студенток уч. сем. в руский і румуньскій мові заведено при учит. семинариї курси паралельні з рускою і румуньскою мовою, на котрих подавало би ся в тих мовах слїдуючі предмети: 1) Релїгія, 2) практична методика, 3) викладова мова, 4) аритметика, 5) ґеометрия, 6) істория

4)

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске-Хоїньского).

(Дальше.)

Ґраф поглянув тепер прихильнїйше на трубадура.

— Зачинаєте менї подобати ся, пане лицарю — сказав приязно. — Варто би облити нашу молоду знакомість яким честним напитком.

Саме озвав ся на коридорі ріг стольника, на знак, що подано спіданє.

В столовій комнатї ждали на панів і їх службу три столи, уставлені в підкову. При найкоротшім, поперечнім, вкритім білим, шовковим обрусом, засїли: господар, ґраф Раймон і лицар Ґастон, ловчий двора руссільоньского; по правій сторонї засїли члени дружини шляхотского походженя, по лївій проча служба.

Відмовивши молитву, дав трубадур знак трем хлопцям, одїтим в синї кафтани і білі панчохи.

Хлопцї надбігли з мидницями і ручниками. Коли лицарі умивали руки, станули хлопцї за їх кріслами.

— Ви хотїли добрим вином покропити нашу молоду знакомість — почав трубадур. — Кабестен не має руссільоньских пивниць, але мимо того, маю надію, що не отруїте ся моїм Сен-Пуркеном.

Кивнув на одного з хлопців.

— Маєте Сен-Пуркена? Правдивого? — спитав здивований ґраф.

— Пересьвідчите ся зараз самі. Прислав менї єго в подарунку анґлїйский королевич Ришард.

— Я чув. І він віршує якісь там пісні.

— Лїпше він бє бісурман, як сьпіває.

Хлопець приступив до трубадура з величезною чашею.

— Ваше здоровлє, пане ґрафе — сказав господар. — Нехай той благородний напиток згасить в вашім серци неохоту до пісні, бо пісня то найвірнїйша приятелька лицаря, єго товаришка і потїха.

Приложив до уст величезну судину і відоймив її аж тодї, як випив до дна.

З почестию глядїв на него ґраф.

— А то ви такий сьпівак! — скрикнув плеснувши в долонї. — А я гадав, що ви попиваєте рожану воду і сок з фіялків. Вже бачу, що будемо приятелями.

Взяв чашу з рук хлопця і випив так само до дна.

— Правдивий Сен-Пуркен — говорив, прицмокуючи язиком. — Облив мене полумінию від ніг до голови. Царский напиток! Коби менї тепер заступив дорогу який сьмільчак, то не дочислив би ребер.

Служба обносила великі полумиски, починаючи від ґрафа.

Спіданє не було богате. Складало ся лише з тетеревів і білого хлїба.

Але за те кружляла густо чаша при столї панів. Пито здоровлє ґрафа Тулюзи, нарбоньского єпископа, абата Венедиктинів, ґрафинї Марґаріди і ріжних звістних красавиць з околиці.

Коли вино закрасило лиця бенкетуючих, і їх очи загорілись, обіймив ґраф трубадура за шию і говорив голосом, в котрім не було нї лести, нї легковаженя:

— Подобаєтесь менї, пане Вільгельме. Коли би всї трубадури були подібні до вас, то я отворив би для них радо ворота моїх замків. Тимчасом прошу вас до себе, до мого червоного домку під Перпінїян. Прибувайте як найскорше, а виберіть ся на довший час. Буде нам разом веселїйше. І може прихилите мене до пісні, до веселої штуки, як називаєте своє ремесло.

Господар і гість попращали ся в найлїпшім настрою. Ще з коня стискав ґраф сердечно руку трубадура.

Коли зводжений міст підніс ся за послїдним руссільоньским чурою, сказав жонґлер Іван до пана:

— Панї Венера на вас ласкава. Віддає вам сама в руки найкрасшу женщину ґрафства. Лише осторожно, бо....

— Я вже раз тобі казав, що мішаєш ся в не свої річи! — скартав єго трубадур.

III.

День хилив ся до кінця.

Вправдї стояло ще сонце на небі, але єго проміне падало вже на землю косо, довге, блїде, дрожаче.

природних наук, 7) природа, 8) гр.-ор. сьпів церковний. — 3) Поручає ся ц. к. правительству здати справу з резолюциї попередної сесиї в справі заведеня руської і румуньскої мови як взглядно обовязкового предмету при нїмецких ґімназиях, від котрого могла би рада шк. звільнити учеників в дуже важнім випадку. — 4) Поручає ся усильно ц. к. правительству: а) перевести активоване систeмізованих вже, але не отворених ще шкіл і кляс, б) старати ся всіми силами, аби школи признані кількоклясовими, систeмізовано як такі. — 5) Поручає ся усильно ц. к. правительству перевести піднесене знов бук. соймом і як конечне признане систeмізоване двох краєвих шкільних інспекторів для румуньских і руских народних і середних шкіл в як найкоротшім часї. — 6) Поручає ся ц. к. правительству упорядкувати науку предметів при руских паралєльках II. ґімназиї і румуньских I. ґімн. в Чернівцях в той спосіб, щоби в нїмецкій мові викладано в I кл. нїмецку мову і історию наук природних, в II крім того ще історию, в III ще й грецку мову, а в IV ще й фізику, а всї инші предмети аби подавано в руській згл. румуньскій мові. — 7) Поручає ся ц. к. правительству, аби сучавскі румуньскі паралєльки I—IV кл., а черновецкі рускі при II ґімн. розширено на висшу ґімназию.

Новинки.

Львів дня 23 го липня 1901.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва рада шкільна іменувала заступниками учителїв в середних школах: Ст. Враблеця, Фр. Яхимчака, Бр. Шубу, Ів. Якубця, К. Нїкля, Ів. Стройка, В. Сікору, Ів. Птасніка, Н. Яворка, Ів. Серославского, Ант. Лєкшицкого, Ст. Добровольского для ґімназий в Кракові, Ів. Стришовского для ґімн. в Подгужу, К. Владику для ґімназиї в Бохнї, Т. Клима, Н. Хростка для ґімн. в Вадовицях, В. Маршалка, Ст. Голомба для ґімн. в Тарнові, Юл. Старшедля, К. Сосповского для ґімн. в Н. Санчи, Н. Домбровского для реаль. шк. в Кракові, Ст. Щепаньского для реальної школи у Львові, Антона Собчука для II. ґімназиї в Перемишли, Н. Вайсблюма для ґімназиї в Золочеві, М. Боярского для ґімназиї Дрогобичи.

— **Перенесеня.** Краєва Рада шкільна перенесла заступників учителїв в середних школах: Евгена Мандичевского з академічної ґімназиї у Львові до II. ґімн. в Перемишли, Володимира Дикого з акад. ґімн. у Львові до II. ґімн. в Перемишли, Сем. Смаля з I. ґімн. в Тернополи до Бучача, Йос. Ляйнґарда зі Золочева до I. ґімн. в Тернополи, Мечисл. Домбровского з ґімн. Франц-Йосифа у Львові до Дембиці, Володисл. Витвицкого з ґімн. Франц-Йосифа у Львові до V. ґімн. у Львові, Апол. Горлицкого з ґімн. Франц-Йосифа у Львові до Ряшева, Фіп. Мельонка з IV. ґімн. у Львові до Ряшева, Йос. Гасного з Дрогобича до ґімназ. Франц-Йосифа у Львові, Ст. Жидовского з Ярослава до Ряшева, Юл. Мазурка з V. ґімн. у Львові до Стрия, Михайла Крушельницкого з V. ґімн. у Львові до Ряшева, Йос. Літаровича з Ряшева до ґімн. Франц-Йосифа у Львові, Т. Нахайского з Ряшева до V. ґімн. у Львові, Григория Бобяка з Самбора до I. ґімн. в Перемишли, Ж. Кохановского з Ярослава до V. ґімн. у Львові, Фр. Пачоеу з ґімн. сьв. Анни в Кракові до Тарнова, Ст. Чаплицкого з ґімн. сьв. Яцка в Кракові до Тарнова, Йос. Гавора з III. ґімн. в Кракові до Н. Санча, дра Ст. Добжицкого з III. ґімн. в Кракові до Бохнї, Едв. Левка з III. ґімн. до Н. Санча, Йос. Бохневича з III. ґімн. в Кракові до реальн. школи в Кракові, В. Авраля з ґімн. сьв. Анни в Кракові до III. ґімн. в Кракові, К. Цьолкопа з ґімн. сьв. Анни в Кракові до Тарнова, Іґн. Круля з ґімн. сьв. Анни в Кракові до реальн. шк. в Кракові, Ад. Земского з ґімн. сьв. Анни в Кракові до Бохнї, Йос. Гураля з Подгужа до Вадовиць, Т. Стаха з Подгужа до ґімн. сьв. Яцка в Кракові, Фр. Ганкого з Бохнї до IV. ґімн. в Кракові, Бр. Снихаловича з Тарнова до Вадовиць, В. Рутковского з Тарнова до Сянока, Ф. Червіньского з Тарнова до Ясла, Бол. Присака з Тарнова до Ясла, Ів. Ґжендзєльского з Сянока до III. ґімн. в Кракові, Фр. Ґартнера з Сянока до Тарнова, Мих. Радомского з реальн. школи в Кракові до I. ґімн. в Перемишли, Семена Доруцдяка з Бучача до II. ґімн. в Коломиї, Ант. Ольберка з I. ґімн. в Коломиї до Станиславова.

— **Іспит зрілости в самбірскій ґімназиї** відбув ся під проводом інспектора Е. Дворского в днях від 11-го до 18-го с. м. З Русинів здало сїмох: Біленький Ярослав, Боберский Олекса, Гродзицкий Теофіль, Левицкий Іван, Луцкий Остап, Венгринович Мирослав і Винницкий Ілїя. Зібраних абітуриєнтів прищав дир. др. Томашевский, почім абітуриєнт Луцкий Остап подякував учителям в імени всїх абітуриєнтів.

— **Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий** повернув оногди до Львова з Вроцлава, куди їздив на пораду до лїкаря дра Микулича. Знаменитий лїкар заявив, що недуга Митрополита не представляє нїякої небезпечности і приписав достойному пацієнтови купелї. Ві второк виде Впреосьв. Митрополит на 3 тиждні на село, щоби перевести приписане лїчене.

— **Зелїзнича катастрофа** приключила ся знов в суботу на стациї в Ходорові. Причиною катастрофи було хибне уставлене зворотницї. Особовий поїзд, що виїздить з Ходорова о 4-ій год. пополудни, в'їхав на слїпий шлях, де стояло кілька вагонів. Чотири вози поторощені. З зелїзничого персоналу нїхто не потерпів ушкоди, лише чотири подорожні потерпіли незначні упкодження від спадаючих з полиць пакунків.

— **З американьскої Руси.** „Руско-народний Союз“ — як виказує американьска „Свобода“ — складаєсь із 47 братств і має 3711 членів. Се досить поважна сума — і показує ся, що „Союз“ з року на рік побільшає ся. Стан каси за час від 31 мая 1900 до 31 мая 1901 виказує в доходах 19.064, а в розходах 16.953 долярів, отже чистої надвижки 2.111 долярів, а загальний капітал виносить 12.295 долярів. Самого посмертного враз із запомогами виплатило товариство своїм членам в мин. адмін. роцї 13.574 дол. Місячні вкладки виносять по 70 центів.

— **Похила вежа в Больонїї,** котру виставили в 1110 р. Філїппо і Оттоне Ґаризенда грозить заваленем. Вежа тота єсть 49 і пів метрів висока, а вершок еї єсть перехилений на 3 метри і 4 центиметри. Початок сеї вежі, одинокої, котру умисно збудовано похило, єсть після народного оповіданя такий: Один з братів Ґаризенда старав ся о руку доньки з родини Азінеллїв. Батько доньки Ґерардо д'Азінеллї сказав єму тогди, що він охотно віддасть свою доньку за него, коли він, той жених, поставить коло его вежі, збудованої 1109 р., другу, котру би люди так само подивляли. Тепер уживають всїх способів технїки, щоби не дати тій вежи завалити ся.

— **За тортури.** Перед трибуналом карним в Стрию відбула ся минувшого четверга розправа против трох полїцаянів з Долини, обжалованих за мученє арештантів. Одного разу прихопила була долиньска полїция якогось злодія на тім, як крав. Єго привели відтак на вартівню і трох полїциянів хотїло его спонукати, щоби він признав ся і до давнїйших крадежий. Коли той чоловік не хотїв

Тишина надходячої ночи клала ся поволи на лїси і луки, на хати селян і замки лицарів, а з нею вступав до людских сердець той дивно лагодячий спокій, настроюючий до молитви і до лїпших, ніжнїйших чувств, до мрій і доброти.

Гамір робучого дня втихав — вечер кликав до спочинку.

Серед тої вечірної тишини, переповненої запашним віддихом весни, ступала пісковою дорогою, здоймаючою ся ід горі, на котрій розсїв ся Червоний замок ґрафа Раймона, нечисленна, уоружена дружина. Складала ся лише з вісьмох коний і двох мулів.

Попереду їхали на високих, костистих конях два жонґлєри трубадура Вільґельма, довгий, худий Іван і низький, присадкуватий, товстий Венедикт.

За своїми співаками ступав сам трубадур з хлопцем лицарского походженя, котрий ніс его шелом, щит і списку. За папом ішов другий хлопець без срібних острог, ведучий за узду боєвого оґера, обвюченого лицарскою збруєю. Два мули двигали скринї з одежию. Дружину замикало двох чурів.

Всї товариші трубадура мали при боцї мечі, за поясом штилєти, на плечах щити, а на собі короткі, жовті кафтани, білі панчохи, червоні черевики і легкі подорожні плащі з каптурами, котрі позакладали на голови. Множество дзвіночків, що тихо побренькували, красило узди, поводи, сїдла і чапраки.

Трубадур не виріжнював ся нїчим від свого окруженя. Був так само одїтий як єго служба. Лише золоті остроги і білий пояс вказували на лицаря.

Поволи, мовчки ішла громадка під гору.

Торжественна тишина вечера замкнула уста навіть балакливому Іванови, котрий забавляв свого товстого товариша цїлу дорогу оповіданями о ріжних любовних пригодах.

Трубадур зсунув каптур з голови і розглядав ся довкола. По правій і лївій стороні гостинця, обведеного корчами диких рож і олеандрів, простягали ся темно зелені виноградники, зливаючі ся в віддаленю з ясними луками.

Трубадур вдихував з розкошию лагідний холод вечера і запах рож, олеандрів і молодих виноградників.

Єго погляд побіг перед себе. Там на горі, окруженій в долинї громадкою боязливих, убогих селяньских хат, пишав ся літний замок ґрафа Раймона, з високою, округлою, червоною вежею, видною з далека — гордою, приказуючою. Зелена хоругов з золотим львом по серединї повівала на еї верху.

Трубадур глядів на ту вежу і не міг від неї відорвати очий. Притягала єго і відпихала; немов би говорила що до него, чого він не розумів. Але то що говорила, не було віщованєм веселости, щастя, бо серце співака трепетало від якогось невитолкованого жаху.

Мимохіть вхопила его лїва рука за рукоять меча, а права зробила на грудях знак хреста сьвятого.

Дивно понурою, грізною видалась єму вежа.

Потряс головою немов би хотів з неї виполошити лякаючі єго мисли і крикнув на жонґлєрів:

— Заспівайте старого Бернарда з Вантадур: Tant ai mon cor plen de joya. Нехай пісня отворить нам ворота Червоного замку.

Іван виймив зі скринки прицепленої до сїдла скрипку. Венедикт взяв перед себе торбан завішений через плече на жовтій стяжці.

Кілька хвиль Іван строїв скрипку порозуміваючи ся приглушеним голосом з товаришем, відтак перший заграв Венедикт.

Конї, що ішли під гору з трудом, з похиленими головами, випрямили ся нагле, зaірзавши з тиха, мули насторошили уши, хлопці і чури усьміхнули ся до себе.

Тихо, ніжно заграли струни скрипки, второвав їм поважно торбан. Жонґлєр Іван заспівав пісню баритоном, Венедикт помагав єму басом. Вкінци прилучив ся до них трубадур золотим голосом тенора.

Конї ішли скоро, радо, з житєм, мули поспішали за ними, а хлопці і чури злегка подзвонювали мечами о щити, вторуючи до пісни.

Далеко, широко розливав ся спів на филях вечірної тишини. З хат притулених до замкової гори, вибігли женщини, дїти; на мурах кріпости появили ся численні статі.

А співаки співали, тепер всї три складно і гармонїйно.

Спізнений робітник в винограднику кидав ніж і заступ, самотний путник приспішав кроку, мешканці селяньских хат бігли чим скорше до дружини трубадура.

— Трубадур іде, трубадур! — кричала урадована товпа, окружаючи співаків крикливим вінцем.

Женщини і дїти рвали з горячковим поспіхом рожі з придорожних корчів, листє винної лози, цьвіти польні і кидали їх під стопи Вільгельма з Кабестен.

— Витай нам, витай, найсолодший соловію руссільонської землї. Многі лїта! — кричала товпа простягаючи руки до гори.

А найсолодший соловій руссільоньскої землї кланяв ся вічливо на право і на лїво, усьміхав ся приязно до убогих людий, вдячний за

до пічого призпавати ся. поліцияни взяли ся так страшенно его мучити, що він хорував тяжко через два місяці а відтак і помер. Всіх трох поліциянів засуджено на 4 місяці тяжкої вязниці.

— **Робітниця ювилатка.** Текля Сипа, робітниця у фабриці тютюну у Винниках, скінчила дня 15-го мая с. р. 50 літ праці в тій фабриці. З тої нагоди відбуло ся в честь ювилатки торжество, в котрім взяли участь всї урядники і робітниці, а інспектор Микулецкий вручив її 100 К. яко дарунок присланий генеральною дирекциєю монополю тютюневого з Відня і дипльом признаня. Від робітниць дістала ювилатка срібну чашу і кілька китиць цьвітів.

— **Убийство.** З ланьцутского повіта пишуть: В Кречовичах убито в ночи дня 15-го с. м. на-пів глухо-німого господаря Петра Пруци. Убитий був чоловіком досить поважним, однак любив напивати ся. І власне на повертаючого з корчми в ночи по 12-ій годині засів ся за селом правдоподібно его пасерб Михайло Гальонка і убив его. Досьвіта 16-го фірн їдучи до ліса знайшли П. Пруца в рові мертвого. Причиною убийства була жадоба скоршого посїданя майна. Пасерба увязнено. Слідство веде ся.

— **Огляд XIX-ого столїтя.** Одна американьска газета подала під заголовком „19-те століте в лушпиці з оріха" слїдуючий огляд: Се столїте дістало від свого попередника коня, а лишає новому столїтю льокомотиву, колесницю і самоїзд. Оно застало гусяче перо, а лишає машину до писаня; застало косу, а лишає машину до кошеня; застало ручну прасу до друкованя, а лишає машину ротацийну; застало мальоване на полотні, лишає фотографію. Застало ручне ткацтво, а лишає механічну прядільню та механічне ткацтво. Застало порох, лишає страшенні материї вибухові; застало кріси, лишає скорострільне оружиє. Застало лоївку, а лишає електричне сьвітло. Застало ґальванїчний стовп, а лишає дінамо Застало вітрилові кораблї, а лишає пароходи і підводні судна; застало простий телеґраф, а лишає телеграфоване без дрота. Застало звичайне сьвітло, а лишає проміне „Х".

— **З Городка** доносять, що там лучають ся часті крадежи. І так: у Ів. Душенка украдено дві штуки полотна, у Пос. Леґана пять штук полотна, у Яна Душенка пару чобіт. а жандармерия не в силї вислїдити злочинців.

— **Темнота наших селян.** Недавно тому селянин Поточний зі Старяви продавши в Добромили худобу, перечисляв одержані дрібні гроші. Рівночасно виймив з кишені більшу пачку банкнотів, котрі одержав за продаж кусня ґрунту. Підглянув то якийсь рудий жид і приступив до Поточного, та попросив его, щоби він виміняв єму якусь акцию на суму 1000 К. При тім хитрий жид дав Поточному якийсь мальований папір. Поточний зразу не хотів „виміняти" але опісля дав ся намовити і відчислив жидови 1000 К. З тим, як єму здавало ся, цінним папером пішов Поточний до місцевої каси, щоби его там зложити, і тут аж довідав ся темний селянин, що той жид его обманив. За жидом слїдить жандармерия.

— **Месть з — любови:** Акробат в цирку, що гостить тепер в Отинії, якийсь Росиянин Петров, залюбив ся був в молодій і хорошій акробатці, котра очевидно не хотіла, ба й не могла відплачувати ся єму взаимностию, бо єсть вже віддапою, а Петров постановив був за то зімстити ся і дня 18 с. м. вечером около 7 год. пробив ту акробатку ножем в бік досить небезпечно. Петров ставив ся опісля сам в жандармериї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 липня. Wiener Tagblatt доносить з Корфу, що австрийский воєнний корабель „Кароль VI", що там прибув, одержав приказ слїдити рухи фльоти італїяньскої на водах альбаньских. Фльоту ту вислала Італія, аби під єї напором Туреччина згодила ся на заведенє італїяньских почт в Альбанії. Доси мала там такі почти лиш Австро-Угорщина.

Рим 23 липня. Недуга б. мінїстра Кріспього дуже небезпечна. Стан его майже безнадійний.

Константинополь 23 липня. Султан приймив вел. князя Александра Михайловича на пращальній авдиєнциї.

Преторня 22 липня. Жена президента Кріґера померла по тридневій недузі на запаленє легких.

Льондон 23 липня. Тутешні часописи доносять, що президентова Кріґерова від довшого часу терпіла на інфлюенцу. Минувшого тиждня померла дочка Кріґерової, що єї дуже пригнобило і було причиною смерти.

Амстердам 23 липня. Часописи доносять, що вість о смерти жени глубоко діймила Кріґера. Побоюють ся о его здоровлє і так не дуже сильне.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

їх щирі і прості докази признаня за їх неложну радість.

— Благодать Божа над землею що попирає своїх співаків — відозвав ся великим голосом — бо пісня то ворог чорної мисли, з котрої родять ся людскі гріхи. Витайте! Дай вам Боже здоровлє!

— Нехай жиє трубадур Вільгельм! — залунало довкола.

Сонце саме дотикало верхів Піренеїв. Кровава луна розлила ся на заході широкою струєю, кидаючи аж на саму середину неба огненні язики.

Лице трубадура нагле померкло.

В блеску тої луни видалась єму висока, кругла вежа замку великаньским палем, скупаним в крови і другий раз відозвав ся в нїм в найтайнїйшім закутку его душі той остерігаючий голос, що не знати звідки іде, ніколи не обманює, а котрого люди так рідко слухають. Тепер зрозумів, радше відчув его пересторогу.

— Верни ся! — шептав тайний голос.

Вільгельм задержав коня і оглянув ся поза себе безрадно. Щось пхало его назад, до безпечного дому.

Але було вже за пізно.

З воріт замку вилетів їздець ґальопом. То сам ґраф Раймон надбігав, аби повитати милого гостя і провести его лично через поріг свого дому.

— Витайте, витайте! — кликав здалека щиро урадований.

Трубадур поскочив і собі напротив ґрафа.

— Щож тобі може грозити? — відповів то тверезий розум внутрішному голосови остерігаючому. — Не для прикраси носиш меч при боці а очи маєш чейже не лише на то, аби любувати ся жіночою красою.

Кілька хвиль опісля вїздила дружина трубадура через ворота до замку.

— Прибуваєте в саму пору — говорив ґраф до Вільгельма — бо саме подають вечеру.

На подвірю, перед палатою, в тіни розлогих лип димили ся вже полумиски на чотирох столах, уставлених в чотирокутник. Один з них, найменший, прикритий шовковим обрусом, стояв на підвисшеню.

Коли трубадур зіскочив з коня, кинувши службі плащ, появила ся на найвисшім степени палатних сходів ґрафиня Марґаріда. Висока, з грудьми грецкої статуї, струнка, з піднесеною гордо головою, з строгою повагою на білім лици, робила враженє королевої, споглядаючої з гори, з престола на своїх підданих. Одїж з рожевого шовку, витята під шиєю прилягала щільно до єї струнких тіла.

— Наш милий гість, пан Вільгельм з Кабестен, преславний трубадур, просить тебе о лицарске привитанє, Марґарідо — відозвав ся ґраф.

Ґрафиня, задержавшись на сходах, поглянула на долину, перед себе.

Там побіч єї чоловіка, стояв з похиленою головою ясноволосий лицар, одїтий в звичайний подорожний одяг воякa.

В першій хвили була в очах ґрафині лише цікавість женщини, котрій представляють чужого, незвістного мужчину. Як виглядає той трубадур, о котрім люди тілько оповідають? — питали ті чорні, сумовиті очи.

Бачили молодця середного росту, складного, добре збудованого, як многі, як тисячі инших. Нічого більше.

А їй здавало ся, що славний трубадур, люблений, обожаний женщинами, мусить виглядати конечно инакше від звичайних лицарів.

На єї лици малювало ся розчарованє, коли сказала сходячи поволи, поважно зі сходів:

— Нехай вам дім наш буде милий, як ваш власний, пане Вільгельме з Кабестен, нехай вам птиці наших гаїв і лїсів піддадуть множество нових солодких пісень. Витайте нам лицарю і славний співаче.

Трубадур підніс тепер голову.

Глубокий, тужний погляд поета, схрестив ся, злучив, стопив ся з сумовитим поглядом нещасливої женщини. Глядїли на себе довго. Она, немов би налякана явищем, котрого не надіяла ся, він прикований чаром єї уроди і смутку.

— Гість наш жде на лицарске привитанє — пригадав ґраф, коли ґрафиня задержала ся нагле на середині сходів.

Упімнена мужем, зступала ґрафиня по камінних ступнях, але єї горда голова похилила ся, єї колїна погинали ся.

Коли діткнула устами чола гостя, як велїв лицарский звичай, задрожала і сказала майже шептом:

— Витайте!

Ту коротку хвилю замітило і слїдило лише двох мужів: жонґлер Іван урадованим оком побідного лиса, ловчий Ґастон жовтим поглядом зависти.

Жонґлер затер руки і погадав: Незадовго буде хороша пісня! Ловчий стиснув рукоять меча і обіцяв собі не спускати з обох ока.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).